

ארגון ושנתם לבניך
מפעיל שיעורים פרטיים לילדי ישראל
הניתנים ע"י אברכי כולל
במסגרות חווייתיות תוך מתן תמריצים
המסעודדים לשקידה בתורה הקדושה
להצטרפות וברורים: 02-3733111
חודש אייר תשפ"ג | עלון מס': 336

פרשת בהר - בחוקותי

דברת במ
סיפורי אהבת תורה ויראת שמים

מאשר חרובים לארוחת בקר, צהרים וערב; היה אפשר לספק להם בגדים כדי שלא יצטרכו להטמין עצמם בחול (עד שלבסוף העלה גופו של רבי שמעון חלודה ונעשה בשרו סדקים כמבאר בירושלמי ובבבלי).

והתרוץ הוא, שמטרת כל צער המערה היתה כדי להביא אל העולם את האור הגנוז והמפלא וסודות סתרי התורה. ואת זה אי אפשר היה לקנות מתוך רוחה ונחת, אלא דוקא מתוך יסורים ויריפת המלכות; עליהם היה להקריב את גופם, חלבם ודםם עבור תורה זו.

כדי לזכות ולהביא את עמקי התורה הקדושה ורביה הפנימיים, כדי לגלות את תורת הנסתר ולמוסרה לדורות הבאים, נאלצו רבי שמעון ואלעזר בנו להסתפק במינימום ההכרחי ביותר, רק בשביל לקיים באופן בסיסי את הגוף הגשמי. ואכן, הם זכו לכך. זכו, בשל שלש עשרה שנות ככתם בחקות ה' ע"י עמלם בתורה, בארץ לא ידועה, בנאמנות ומסירות כבירה. במקום בתכלית ההדור "וחי צער תחיה", קבלו את ברכת התורה וסודותיה הצפונים ליראיו והאירו בה את העולם.

"אשרי העם הם לומדיה!"

שירת החיים

פרק שירה ע"פ הספר 'פרק בשר'
למנן שר התורה הגר"ח קניבסקי זצוק"ל

צ. חלדה אומרת:

כל הנשמה תהל יה הללויה (תהלים קנ)

חינו מלאי פלאות וחיזות, אבל לא רק החיים; גם הנמות. כי הנה, הגמרא אומרת (מסכת שבת דף קנ"א ע"ב), שתינוק חי בן יומו - אין צריכים לשמור עליו מן החלדות והעקברים, שכן, אימתו של אדם חי, באפון פלאי, מטלת על הבריות - גם אם הוא ישן ואפילו תינוק שאינו יודע להתגונן מפניהם. ועל אף שכל בעלי החיים מיתריאים מבני האדם, כפי שברך הקב"ה את נח ואת בניו לאחר המבול (בראשית ט, ב) "ומוראכם וחתכם יהיה על כל חית הארץ ועל כל עוף השמים וגו'", מכל מקום, אצל החלדה הדבר נפר ביותר, שהיא מפחדת מאדם כל זמן שיש בו נשמה.

אך כל זה - כאשר האדם חי. אבל ברגע שהוא מת ונשמתו מסתלקת הימנו, כמו על פי צו מסתורי, החלדה כבר אינה יראת ממנו, גם אם בחייו היה גבור וגדול כעוג מלך הבשן בעצמו. הנשמה, אפוא, היא השמירה המסתורית שלנו מפני החיות.

בפרקים קג וקד בתהלים נאמר הצורף "ברכי נפשי" חמשה פעמים. הגמרא בברכות (דף י' ע"א) לומדת שנה נאמרו כנגד חמשה דמיונות של נשמת האדם אל הקב"ה כפב"ח. מה הקב"ה מלא כל הארץ

המשך מאחורה

שתי דמויות חמקו מעם בית המדרש בדומיה. הם נעו בזהירות ובזריזות, מסתירים את עצמם בתוך צללי החשך שנגפלו על העיר שנגמה את שנתה בשלח.

הי אלו שני התנאים הקדושים, רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו - -

הם ברחו מאימת המלכות שגזרה על רבי שמעון גזר דין מות, על שהיה לזלזל בכונותיה של מלכות רומי הרשעה. כעת עשו פעמיהם אל פאתי העיר, אל היער העבות שגובל אותה. דקות מועטות חלפו עד שהגיעו אל היער. הם המשיכו להתקדם לתוכו, מנטיים את דרכם בינות לעצי ברזש עבי גזע וצמחי בר הגדלים פרא.

כעבר זמן מה הבחינו בקבוצת סלעים גדולים שמסתירים מאחוריהם פתח של מערה מתפתלת. הם השתחלו פנימה, אל תוך האפל הסמיך שמלא את תוכה בשעת הלילה המאחרת.

עד מהרה הם השקיעו את עצמם עד צנאר בתוך החל, וכך, כאשר רק ראשם מציץ, המשיכו לעשות את מה שעשו מאז ומעולם ועד עולם: עסקו בתורה...

השחר האיר וקרני שמש בודדים חדרו אל תוך המערה. הם לא התכוננו לקראת השהות כאן. מה יאכלו? מה ישתו? איך יתקמו? אלו שאלות שקלל לא העסיקו אותם. במהלך כל העת הם היו עסוקים בדבר אחד: בלמוד התורה הקדושה.

חלפו השעות והגוף נעשה רעב וצמא. והנה הם מבחינים בגעץ וזתמיר, שצמח לו לצדם בן רגע. הוא היה עמוס חרובים בשלים ונכונים לכלכלם. ממגרות העץ פרא לפתע מעין מים חיים מפכה. הם הרוו את צמאונם, השקיטו את רעבונם וחרו חיש לתלמודם.

יום שבת קדש הגיע. והנה, עץ החרובים הפך פתאום לגעץ דקל מגדל היטב, מראשו השתפלו אשכולות עמוסי תמרים - לכבוד שבת קדש. פלאי פלאים.

כך חיו, יום אחר יום, חדש וחדש - שנים עשר שנים תמימות ועוד אחת, בהם גלו השנים את סוד התורה הבהיר...

והשאלה זועקת: הנה, כבר נתפכזו היוצרות, הקב"ה שנה סדרי בראשית כדי לאפשר להם חיים במעמקי האדמה. בנגוד לכל חק טבע, הצמיח להם בן לילה עץ עבת, שברוך כלל לוקח לו לצמח שבועים שנים, וגלה עברם מעין מים באמצע השממה - - -

מדוע אפוא, אם כן, לא השלים הקב"ה את הנס עבור בניו אהוביו שמוסרים נפשם למען כבוד שמו, ולא בטל את הגזרה לגמרי?

ואם כבר נגזר עליהם לשהות במערה 13 שנים, היה אפשר להקל מעליהם את הצער: להצמיח להם דברי מאכל ראויים ועסיסיים יותר

משרד ראשי - טלפון: 02-3733111 | פקס: 073-2016528 | kinyanyosef@gmail.com

י"ל ע"י המפעל העולמי לילדי ישראל ושנתם לבניך | עורך: הרב יעקב גולדשמידט | כותבים ומשתתפים: הרב יעקב סיחה, הרב אברהם וינטרניץ | עיצוב גרפי: הדס נעים לתגובות על המדורים השונים, לקבלת העלון באופן קבוע, או להנצחות וחסויות, ניתן לפנות בדוא"ל kinyanyosef@gmail.com או בפקס 073-2016528

סיור מרומם ומחזק התקיים לתלמידי וּשְׁנֵנְתָם מִסְפִּי 'תּוֹרַת שְׁלוֹם' וְאוֹר אֶלְיָהוּ - בֵּית שְׁמֵשׁ, בְּהַשְׁתַּתְּפוּת נְשִׂיא הָאָרְגוֹן הָרַב צְבִי גֶלְסֶנֶר שְׁלִיט"א, אֶצֶל גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל בְּבִנְיָ בְּרַק, וּבְרֵאשִׁים מֶרֶן רֵאשׁ הַיְשִׁיבָה הַגָּאוֹן רַבִּי דָב לִנְדוֹ שְׁלִיט"א. הַתְּלַמִּידִים זָכוּ לַחֲזוֹת בְּהוֹד פְּנִיּוֹ וּלְהַתְּבַרֵּךְ בַּחֲמִימוֹת, שִׁיזְכוּ לְהַגְדִּיל תּוֹרָה וּלְהַאֲדִירָה.

בְּמִסְגֶּרֶת הַסִּיור בְּקִרְוֵי הַתְּלַמִּידִים בְּמַעוֹנוֹ שֶׁל מֶרֶן שׁוֹר הַתּוֹרָה הַגָּר"ח קִנְיָבְסְקִי זצוק"ל, שֶׁם קָבַל אוֹתָם

בְּמֵאוֹר פְּנִים בְּנוֹ הַגָּאוֹן רַבִּי יִצְחָק שְׁאוּל דְּבַר אֶתֶם דְּבָרֵי חֲזִיק וְסַפּוּרִים מִהַהֲגוּתוֹ שֶׁל אָבִיו שׁוֹר הַתּוֹרָה. הַתְּלַמִּידִים עַל הַבִּיטוֹ בְּהַשְׁתָּאוֹת עַל סִפְרֵי הַרְבִּים שֶׁל שׁוֹר הַתּוֹרָה זצ"ל וְעַל מְקוֹמוֹ הַקְּבוּעַ בּוֹ הִיָּה יוֹשֵׁב וּמְנַצֵּל כָּל רֵגַע בְּיַמְמֹה לְלַמּוֹד הַתּוֹרָה.

לְסִיסִים פְּקָדוֹ הַתְּלַמִּידִים אֶת צִינָם שֶׁל מֶרֶן בְּעַל הַחֲזוֹן אִישׁ זִיע"א, בְּעַל הַיְשִׁיבוֹת יַעֲקֹב זִיע"א, בְּעַל הַיְשִׁיבוֹת יַעֲקֹב זִיע"א וּבְעַל הַיְשִׁיבוֹת יַעֲקֹב זִיע"א, שֶׁם הַתְּפִלָּה עַל צְרִי הַפְּרָט וְהַקָּל.

הַתְּלַמִּידִים יָצְאוּ מֵהַסִּיור עִם רִשְׁמֵי הוֹד, חֲזִיק וְהַתְּעַלּוֹת לְהַמְשִׁיךְ הַתְּמַדָּתָם בַּתּוֹרָה בְּמִסְגֶּרֶת וּשְׁנֵנְתָם לְבָנֵיךָ וּבְכֻלָּל, כְּשֶׁהֵם מְבַקְּשִׁים לְהוֹדוֹת לְהַנְהִילֵת הָאָרְגוֹן עַל הַסִּיור הַמְּרומֵם, לְמַקְרָבֶם שֶׁל גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל הָרַב יוֹסֵף חַיִּים וְקִסְלֵךְ שְׁלִיט"א עַל סִיעוֹ הָרַב, וְכֵן לְרַכּוֹז וּשְׁנֵנְתָם הָרַב יִשִׁי גִיא שְׁלִיט"א, הָרַב יַעֲקֹב מוֹר שְׁלִיט"א וְהָרַב יַחִיאֵל קִמְפֵּא שְׁלִיט"א.

בשמחה תמיד
חיידים משמחים

זַכָּה וְשֶׁמֶח לְמִיכָל גְּלוּיָהּ: "תְּחִילַת גְּלוּיָהּ בְּמִיכָל הַיּוֹם. אֲנִי וְעֵבֶר מִתְחִיל...". הַמִּיכָל נִלְאָ אֶת בְּקִשְׁתָּא בְּמִיכָל הַיּוֹם. וְכֵן, אֲנִי וְעֵבֶר יוֹם הַיּוֹם הַזֶּה, בְּקִשְׁתָּא - יְקָרָא. וְכֵן, אֲנִי וְעֵבֶר פִּנְיָהּ אֵלָיוּ הַמִּיכָל וְעֵבֶר: "אֲנִי וְעֵבֶר בְּתַפְלוֹס?" "הֵן, הַיּוֹם זֶה מִתְחִיל...". אֲנִי וְעֵבֶר הַיּוֹם. (הַתְּלַמִּיד שׁו. גוֹלְדְשְׁמִידט נ"י)

המשך "שירת החיים"

כְּבוֹדוֹ - אֵף נְשִׁמָּה מְמַלֵּאת אֶת כָּל הַגּוּף, מֵה הַקֶּבֶ"ה רוֹאֶה וְאִינוֹ נִרְאֶה אֵף נְשִׁמָּה רוֹאֶה וְאִינוֹה נִרְאִית, מֵה הַקֶּבֶ"ה זֶן אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ אֵף נְשִׁמָּה זֶנָּה אֶת כָּל הַגּוּף, מֵה הַקֶּבֶ"ה טְהוֹר אֵף נְשִׁמָּה טְהוֹרָה, מֵה הַקֶּבֶ"ה יוֹשֵׁב בַּחֲדָרֵי חֲדָרִים אֵף נְשִׁמָּה יוֹשֵׁב בַּחֲדָרֵי חֲדָרִים.

מְסִימָת שֶׁם הַגְּמֵרָא: "יָבֵא מִי שֵׁיט בּוֹ חֲמִשָּׁה דְּבָרִים הִלְלוּ וְיִשְׁבַּח לְמִי שֵׁיט בּוֹ חֲמִשָּׁה דְּבָרִים הִלְלוּ".

כְּלוּמֹר, רַק בֵּן אָדָם נִבְרָא, בְּחִיר הַיְצִירָה, בְּנִגּוּד לְכָל בְּעַלֵי הַחַיִּים בְּעוֹלָם - הוּא שֵׁיךְ שֶׁתִּהְיֶה בּוֹ נְשִׁמָּה, וְרַק כְּאֲשֶׁר יֵשׁ בּוֹ נְשִׁמָּה - הוּא יָכוֹל לְהִלָּל אֶת הַבּוֹרָא. וְאֶת הַיְסוּד הַזֶּה אֲנוֹ לְמַדִּים מִן הַחֲלָדָה, שֶׁהִיא מְסַמְּלֶת אֶת הַיְרָאָה שֶׁיְרֵאִים בְּעַלֵי הַחַיִּים מִפְּנֵי הָאָדָם שֵׁיט בּוֹ נְשִׁמָּה וְאִינָם מְזִיקִים לוֹ, מִפְּנֵי שֶׁתְּכִלִּית הַנְּשִׁמָּה הִיא לְהַכִּיר, לְהוֹדוֹת וּלְשַׁבַּח לְבוֹרָא כָּל הָעוֹלָמִים!

מענה רך

הרב יצחק גלסנר, וּשְׁנֵנְתָם לְבָנֵיךָ

שאלה:

אֲנִי מוֹרֵשׁ שְׁנֵי תְלַמִּיד טוֹב, אָבֵל בְּכָל פַּעַם שְׁמוֹתֵיךְ אֲסַפֵּת הוֹרִים בַּתְּלַמּוֹד תּוֹרָה, אֲנִי נִכְנֵס לְמִתְחַל. אֲנִי מַדְמִינָה מֵה יֵאֱמָרוּ עָלַי, וְנִמָּה אֶעֱנֶה לְהוֹרִים שְׁלִי, וּבְאֲמַת תְּמִיד, לְצַעֲרִי, יֵשׁ בְּקִרְתָּ. אֲיִנְנִי מְבִינָה, מַדּוּעַ חֲבִיבִים לְהַדְגִּישׁ מֵה יֵשׁ לְשִׁפְרָא? בְּסִף הַכָּל אֲנִי מִשְׁתַּדֵּל לְהִיטֵב בְּסִדְרָה, וְאֶפְשֶׁר לְהַסְתַּפֵּק בְּזוֹה, מֵה אֶפְשֶׁר לַעֲשׂוֹת?

תשובה:

תְּלַמִּיד יָקָר, אֲנִי מְבִינָה אֶת תְּחוּשׁוֹתֶיךָ וְגַם מְסַכֵּים אֶתְךָ מַעֲט. עִם זֹאת, אֲנַסֶּה לְתַת לְךָ נִקְדוּת מִבְּט שֶׁתִּקַּל עָלֶיךָ. יָדַע לְךָ שֶׁבְּאִפְסוֹ כְּלָלִי לֹאֵף אָדָם בְּעוֹלָם לֹא נִעִים לְשִׁמּוֹעַ בְּקִרְתָּ. מַדּוּעַ? כִּי בְּקִרְתָּ גוֹרְמַת תְּחוּשָׁה שֶׁלֹּא מְעִרְכִים אוֹתִי, 'לֹא מְכִירִים בְּמַעֲלוֹתַי וְכדו'.

תֵּאָדָר לַעֲצִמְךָ שֶׁנִּשְׁט לְנַהֵג בְּכַיִשׁ וְנִרְאֶה לוֹ שֵׁיט בְּרַכְּבוֹ פִּנְיָר בְּגִלְגַּל, הֵאֵם זֶה יִפְגַּע בּוֹ אוֹ יִשְׁמַח אוֹתוֹ? בְּדֹאֵי שְׁהוּא יִשְׁמַח שֶׁהִסְבּוֹ אֶת תְּשׁוּבוֹת לְבוֹ לְעֵנְיוֹ? זֶה מֵאֶפְשֶׁר לוֹ לְתַקֵּן, וּמוֹנֵעַ נִזְק גְּדוֹל יוֹתֵר.

כְּתוּב בְּמִשְׁלֵי 'הוֹכַח לְחֹכֵם וְיִאֲהָבֵךְ'. חֹכֵם יוֹדֵעַ שֶׁבְּסִף הַכָּל בְּקִרְתָּ עוֹזֵר לוֹ לְהַתְּקַדֵּם וּלְהַשְׁתַּפֵּר, וְהוּא מִתְּעַלֵּם מִתְּחוּשׁוֹת הַעֲלֵבוֹת וְכדו'. אָבֵל לְאֲנָשִׁים מִן הַשְּׁוֹרָה קוֹשֶׁה יוֹתֵר לְהַתְּעַלֵּם מִהַרְגָּשׁ שֶׁלְבוֹן וּפְגִיעָה.

אִם אָדָם הִיָּה מְשֻׁכָּע שֶׁהַמוֹכִיחַ אוֹתוֹ מְעִרְוֶה אוֹתוֹ וְדוֹאֵג לוֹ מְאֹד, הִיָּה לוֹ יוֹתֵר קָל לְקַבֵּל אֶת הַבְּקִרְתָּ, כִּי לֹא הִיָּה מוֹרֵשׁ חֹסֵר הַעֲרֵכָה אוֹ רַצוֹן לְפַגַּע בּוֹ.

כְּאֲשֶׁר הַמוֹכִיחַ הוּא הוֹרֵךְ אוֹ רַב, יוֹתֵר קָל לְחַשֵּׁב בְּאִפְסוֹ. הִרִי אֵין בְּעוֹלָם מִיִּשְׁהוֹ חֲפִצַּךְ בְּהַצְלַחְתִּי וּמוֹצֵטֵר בְּכִשְׁלוֹנִי ח"ו, יוֹתֵר מֵהֵם. הֵם מְחַמֵּאִים לִי בְּלֵב שְׁלֵם, וּמְבַקְּרִים אוֹתִי בְּלֵב כּוֹאֵב. הֵם יִצְהָלוּ בְּהַצְלַחְתִּי הַמְּלֵאָה וְכָל בְּקִרְתָּם הִיא מֵרַב הַשְׁתוֹקֵקוֹת לְשִׁמּוֹתַי. אִם מְבִינִים אֶת זֶה, זֶה מְסַיֵּעַ לֹא לְהַפְגִיעַ וְאֲדַרְבֶּה, זֶה מְדַרְבֵּן לְהַשְׁתַּדֵּל עוֹד וְעוֹד לְהַשְׁתַּפֵּר בַּעֲזָה.

וְיֵשׁ עוֹד עֲצָה מַעֲשִׂית: כְּדֹאֵי לְשַׁמּוֹר עַל קִשְׁר רְצִיף עִם הָרַב לְאֶרֶךְ הַשָּׁנָה, וּלְשַׁאֵל אוֹתוֹ מִיָּד פַּעַם אִם יֵשׁ דְּבָרִים שֶׁהוּא רוֹאֶה צָרָךְ לְשַׁפֵּר. בְּצִוְרָה כְּזֹאת, הַשְּׁפוּר הִיָּה לְאֶרֶךְ כָּל הַיּוֹם, וְהַבְּקִרְתָּ לֹא תִגַּע בְּהַפְתָּעָה בְּאֲסַפְתָּ הוֹרִים. אֲדַרְבֶּה, הָרַב יוֹקִיר וְיַעֲרִיךְ אֶת הַרְצוֹן לְהַשְׁתַּפֵּר כָּל הַיּוֹם.

וּלְמִרוֹת כָּל הַנְּאֻמָּה, חֲשׁוּב גַּם לְשַׁתֵּף אֶת הַהוֹרִים בְּהַרְגָּשָׁה, וְאֵז גַּם הֵם יִשְׁתַּדְּלוּ לְהַבִּיעַ בְּפִנְיָךְ אֶת הַדְּבָרִים הַרְבִּים שֶׁמְעִרְכִים אוֹתְךָ, לְצַד בְּקִשְׁתָּם לְשַׁפּוֹר כְּזֶה אוֹ אַחֵר.

בהצלחה רבה!

שאלות למדור ניתן להשאיר בקו שונות, לציינ למדור מענה רך, ואין צורך להזדהות

בְּאִיזָה פְּסוּק בְּפָרָשַׁתְּנוֹ: 6 מַלְיָם רְצוּפוֹת שֶׁמִּתְחִילוֹת כְּלוֹן בְּאוֹתָהּ אוֹת?

בְּאִילוֹ הַקְּשָׁרִים מְזַכֵּרֶת אֵשׁ בְּפָרָשׁוֹת וְיִקְהַל פְּקִידֵי (ב' מְקוֹמוֹת) בַּתְּחִלַּת פְּרִשְׁתִּי וְיִקְהַל מְזַכֵּרֶת אֵשׁ בִּיחֹס לְשִׁמִּירַת הַשְּׁבֵת (שְׁמוֹת לֵה ג) וּבְסוּף פְּרִשְׁתִּי פְּקִידֵי הִיא מְזַכֵּרֶת בִּיחֹס לְעַמּוּד הָאֵשׁ שֶׁהוּבֵל בְּלִילָה אֶת עַם יִשְׂרָאֵל בְּמַדְבָּר (שְׁמוֹת מ לח).

א.פ. פְּרִידְמָן • א. שוֹר • י. קוֹגֵלר • א. קְרַמֵר • א. קוֹגֵלר • ד. טוֹיטו • ד. א. יִשְׂרָאֵלִי

